

gen sammen. Det Hele er for det Første et voldsomt moralisk Brev, man vil lægge paa Dernes Beboere, for det Andet er det et materielt Brev, man vil lægge paa de Smaahandlende paa Færøerne, medens man i høi Grad vil begunstige de større Handlende. Om det høie Thing vil gaa med hertil, kan jeg naturligvis ikke sige, men det kan jeg bestemt sige — hvad ogsaa det ærede Medlem, der sidst talte (Jaaborg), fremhævede for sit Bedkommende —, at jeg albrig gaar med dertil. Jeg ser overhovedet ikke den fjerneste Anledning til at forandre de Bestemmelser, der allerede gjælde paa Færøerne i dette Forhold. Jeg skal tillade mig at oplyse, at det ærede Medlem for Færøerne, der har Sæde i Landstinget, der har udtalt, at af sig selv have de Handlende paa Eide inddraget deres Filialer for Brændevinshandel, og det Samme er Tilfældet med Cieren af eller den, der har Handelen paa Kalsvig. Det samme ærede Medlem udtalte tillige som sin fulde Overbevisning, at det efterhaanden vilde gaa op for alle de Handlende paa Færøerne, at de staa sig bedst ved ikke at have Brændevinshandel. Naar man ser hen til den Fremtoning, at der allerede af de Handlende er gjort Skridt til at nedlægge de mindre Brændevinshandler omkring i Bygderne, og at den nævnte ærede Rigsdagmand har udtalt som sin Overbevisning, at det vilde blive det, man fremtidig vilde stille op i Handelens egen Favn, saa forekommer det mig, at naar man gjør almindelige menneskelige Betragtninger gjældende, saa kan man fuldstændig berolige sig ved at lade Loven af 3die Marts 1860, som nu gjælder for Brændevinshandelen paa Færøerne, fremdeles bestaa og gjøre sine mulig heldbringende Virkninger gjældende. Nærværende Lovudkast har jeg med den største Forbavselse set, naar jeg undtager en enkelt Udtalelse af den ærede Landstingmand for Færøerne, gaa upaatakt gennem Landstinget. At noget Lignende skulde blive Tilfældet her, kunde ikke falde mig ind, men jeg vil tillige udtale det Haab, at dette Thing vil udfærdige denne Sag en nøiagtig og alvorlig Prøvelse, inden det giver sit Minde til nogenjomhelst Skærpselse i den Retning, som her er antydet.

Værenten: Jeg skal ikke negte, at jeg i høi Grad beklager de Udtalelser, som ere faldne fra de to ærede Medlemmer, som nu have havt Ordet angaaende denne Sag. Jeg maa være af en fuldstændig modsat Anskuelse, idet jeg paa det Bedste maa anbefale Lovforslaget, og jeg skal udtale, at dets Ophøielse til Lov af alle tænksomme Mænd paa Færøerne fuldstændig anses for en Belfærdssag for Derne. Dette Lovforslag har sin Oprindelse fra Lagthingets Initiativ, det har i flere Aar været Gjenstand for Forhandling mellem Lagthinget og den høie Regjering, og om det Forslag, som her foreligger, ere alle Lagthingets Medlemmer enige, idet der ikke fra noget Medlems Side er gjort den allerringeste afvigende

Mening gjældende; Alle have de været enige, enten de have været Præster eller Bønder eller Skolelærere, som alle ere repræsenterede i Lagthinget. Alle have de anset det for at være et Livsspørgsmaal for Færøerne, at der gjøres energiske Skridt for at modarbejde den større Gang, som i de senere Aar har udviklet sig, til Nydelsen af stærke Drikke. Jeg havde haabet, at det vilde have været tilstrækkeligt for mig ganske kortelig at anbefale Forslaget; men da der i det høie Thing synes at reise sig Vanskeligheder imod dets Vedtagelse, skal jeg nærmere gaa ind paa de særskilte Forhold, saaledes som de have udviklet sig, idet jeg tør forudsætte, at der ikke i den høie Forsamling er noget videre stort Kjendskab til de særskilte Forhold. Jeg vil da først bede de Herrer at drage i Minde, at den særskilte Handel i mange Aar var en kongelig Monopolhandel, og at der i den største Del af den Tid ikke var mere end een Handelsplads paa Færøerne, nemlig Thorshavn. En Følge deraf var, at Færøingerne meget sjældent kom til Handelsstedet, da Veien dertil for Mange er meget lang, besværlig og tilbøls meget farefuld. I hin Tid opsamlede Færøingerne de Varer, de skulde affætte til de Handlende, indtil de havde faaet saa Meget samlet, at der var Anledning til at gjøre en Fart til Handelsstedet, og her indkjøbte man da atter de Varer, man trængte til. Nu er det en Selvfølge, at naar der samlede mange Folt fra Bygderne i Thorshavn, blev der druffet en hel Del og ført et lystigt Liv; men dette havde ingen skadelig Indflydelse, fordi Folt meget sjældent kom til Handelsstedet, og fordi der aldrig i den kongelige Handel blev udfjænknet Brændevin til Runderne. Dette Punkt skal jeg senere komme tilbage til, da den nu stedfindende Udfjænkning af Brændevin i Butikkerne netop af Alle anses for særdeles skadelig. I de sidste 15 Aar af den kongelige Monopolhandel blev der oprettet flere Handelspladser paa tre Steder, nemlig en paa Suderø, en paa Nordfærøerne og en paa den nordlige Ende af Strømsø, fordi det som sagt var forbundet med store Vanskeligheder, tilbøls med Færø, især for Suderøingerne og Nordfærøingerne, at komme til Thorshavn. Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at Suderøingerne paa Grund af disse Handelsreiser, vare nødt til at bygge saa store Fartøier — rigtignok aabne Baade — som aldrig før vare kjendte paa Færøerne, og dog indtraf der ikke saa faa Ulykkestilfælde paa Søen. Dette havde til Følge, at der, som alt bemærket, blev oprettet en Handelsplads paa Suderø og som sagt ligeledes en paa Nordfærøerne og en paa Strømsø. Heller ikke denne Foranstaltning syntes at øve nogen skadelig Indflydelse paa Færøingerne med Hensyn til Brændevinshandel. I 1855 blev den kongelige Handel afløst af fuldstændig Frihandel, og der etablerede sig da flere Handelsfirmaer paa Færø-